

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku syndyka masy upadłości działającego na rzecz C. spółki z o.
o. z siedzibą w Warszawie w upadłości uprzednio C. spółki z o.o. w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowanych: J.H., S.B., M.J., K.J., A.O., M.J.
o podstawę wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 listopada 2017 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 października 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

**oddala zażalenie bez obciążania skarżącego kosztami
postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 października 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...),
Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił - jako niedopuszczalną ze
względu na wartość przedmiotu zaskarżenia - skargę kasacyjną C., spółki z o.o. w
W. (obecnie C. w upadłości) od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23
czerwca 2016 r. Wyrokiem tym oddalono jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego
w W. z dnia 18 września 2015 r., którym oddalono odwołanie od decyzji Zakładu
Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. w przedmiocie zmiany wysokości

podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne J.H., S.B., M.J., K.J., A.O. i M.J..

W zażaleniu spółka, nie kwestionując tego, że odnośnie do każdego z ubezpieczonych wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł, zarzuciła niewłaściwe zastosowanie art. 398² § 1 zdanie drugie w związku z art. 398⁶ § 2 k.p.c., podnosząc, że „w rzeczywistości przedmiotem zaskarżonego postępowania było objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego”. Skarżąca spółka wywiodła, że spór nie dotyczył wysokości składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, lecz ustalenia stosunku ubezpieczenia społecznego w odniesieniu do części przychodów zainteresowanych określanych jako napiwki, a jego rozstrzygnięcie wymagało interpretacji przepisów ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.). Ustalenie wysokości składek na ubezpieczenia było jedynie konsekwencją rozstrzygnięcia rzeczywistej istoty sporu.

Organ ubezpieczeń społecznych wniósł o oddalenie zażalenia, wskazując, że zaskarżone decyzje, wydane na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 4 pkt 9, art. 17 ust. 1 i 2, art. 18 ust. 1, art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.) oraz art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1793), nie dotyczyły objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, lecz wskazania kwoty podstawy wymiaru składek należnych na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niewątpliwie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza przedmiot decyzji organu rentowego, od wniesiono odwołanie (por. art. 477¹⁰ § 2 i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 601). Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez odwołanie się od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w

decyzji, między stronami spornych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 1999 r. II UKN 622/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 591 i z dnia 9 września 2010 r., II UK 84/10, niepubl.).

Sprawa, w której wniesiono skargę kasacyjną, została wszczęta odwołaniem od decyzji ustalających wysokość obciążających płatnika składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, stwarzającej powinność zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne we wskazanej (podwyższonej) wysokości. W odwołaniu zakwestionowano wysokość składek, a w zażaleniu twierdzi się, że zapoczątkowało ono spór „o ustalenie stosunku ubezpieczenia społecznego w odniesieniu do części przychodów zainteresowanych”.

W związku z tym należy stwierdzić, że stosunek ubezpieczenia społecznego nie jest kategoryzowany ze względu na poszczególne rodzaje przychodów osiąganych przez jego podmioty; powstaje i trwa tylko ze względu na rodzaj działalności będącej źródłem tych przychodów. Objęcie ubezpieczeniem społecznym jest w tym znaczeniu niepodzielne i jeżeli dotyczy jednego stosunku ubezpieczenia, poszczególne przychody pracownika sumowane są do ustalenia podstawy wymiaru składki ubezpieczeniowej na podstawie § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1949).

Zainteresowani byli bezspornie objęci obowiązkiem ubezpieczenia społecznego z tytułu umowy o pracę w C., a w konsekwencji przedmiot zaskarżonych decyzji kwalifikuje niniejszą sprawę jako sprawę o prawa majątkowe, niebędącą sprawą o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, w której skarga kasacyjna - stosownie do art. 398² § 1 k.p.c. - jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2004 r., I UZ 35/04, OSNP 2005 nr 7, poz. 101, z dnia 9 października 2002 r., II UZ 94/02, OSNP 2004 nr 6, poz. 107, z dnia 13 czerwca 2013 r., I UZ 12/13, niepubl. i z dnia 21 marca 2017 r., II UZ 90/16, niepubl.).

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy oddalił zażalenie (art. 398¹⁴ k.p.c. w

związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.). Orzeczenie i kosztach postępowania kasacyjnego oparto na podstawie art. 102 k.p.c.).

as